

تحریر کلمات آسمانی دست می زدند و حتی از تبدیل لفظ «حطه» که تنها درخواست مغفرت و آمرزش از پیشگاه الهی بود، به «حطه» که به معنی گندم است، ابائی نداشتند که در آیه ۵۸ سوره بقره آمده است. در دستکاری و تحریف در تعبیراتی که وسیله معرفی و شناخت پیامبر خاتم «ص» بوده و موقعیت موجودشان را به خطر می افکند است، انگیزه قوی تری داشته باشند، ولی با اینهمه در تورات و انجیل عبارتی یافت می شود که به آمدن و ظهور چنین پیامبری اشاره دارد.

ادیب الممالک فراهانی، شاعر شیواسخن فارسی طی اشعاری در مورد بخشی از این پیشگویی ها و اشارات چنین سروده است:
 این است که ماسان به دستایر خیر داد
 جاماسب به روز سوم تیر خیر داد
 بر بایک برسا پدر تیر خیر داد
 بودا بنم خانه کشمیر خیر داد
 مخدوم سرائیل به ساهیر خیر داد
 و آن کودک ناشسته لب از شیر خیر داد
 ریون گفتند، نوشدند احبار

سپیده دم ربیع

اگر هر انسان اندکی پیش از تولد حساستش آغاز و با مرگ پرونده زندگیش در دنیا بسته می شود، پیامبر از این نظر نیز انسانی کاملاً استثنائی بود، چرا که نور وجودش پیش از آفرینش آسمانها و زمین و قبل از خلقت آدم آفریده شده بود. امام صادق از پدر و اجدادش از امیر مؤمنان علیهم السلام روایت می نماید:

«ان الله تبارک و تعالی خلق نور محمد (ص) قبل ان یخلق السموات والأرض والعرض والعرس واللوح والقلم والجنة والنار وقبیل ان یخلق آدم ونوحاً وإبراهیم و اسماعیل و اسحق و یعقوب و موسی و عیسی و داود و سلیمان .. وقبیل ان یخلق الأنبیاء کلهم...»

خدای تبارک و تعالی نور محمد صلی الله علیه وآله را پیش از خلقت آسمانها و زمین و عرش و کرسی و لوح و قلم و نوشت و دوزخ و قبیل از آفرینش آدم و نوح و ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و موسی و عیسی و داود و سلیمان .. و پیش از خلقت همه پیامبران آفرید.

و این چنین بود که تولد او در حقیقت میلاد نور بود؛ نوری که برای زدایش ظلمت های ظلم و جهل و نابسامانی از خانه عیدالله و آمنه، در سپیده دم هفدهم ربیع الاول درخشید و به فرموده امام صادق علیه السلام در آن سپیده صبح، کاخ های سفید فارس و قصرهای شام را با درخشش خویش برای آمنه آشکار ساخت، آن شب همچون همه شبهای مکرر طبیعت آمده بود تا جای خویش را سرانجام بروز بسپارد و سپس بدنبال آن آمد و شد، دیگر روزها و شبها تکرار و تکرار گردد، ولی از خانه آمنه در صبحدم ربیع خورشیدی طلوع شد که برای همیشه به شام سپاه جاهلیت خاتمه بخشیده و به فرنا انتظار تاریخ پایان دهد. از این رو با تولد او ایوان کسری لرزید و چهارده کنگره آن فرو ریخت، دریاچه ساوه خشکید، آتشکده فارس که هزار سال مشتعل بود به خاموشی گرائید و شهاب در هر خانه و بتکده ای واژگون گردید، و بدین ترتیب میلاد مسعود آن حضرت اعلام پابلی بود بر تمام نقاط آنکاه پسر از بیت های ماطل قدرت و عبودیت و صنایع مادی و اقتصادی.

کم آید من اجله ظهرت لسانا

تخلص و زادت فی الأمام ظهورا
 چه بسا علانم و نشانه هائی به جهت ولادت او به ظهور پیوست، گرچه او خود مخفی و ناشناخته نبود ولی با این نشانه ها و آیات، جلوه و ظهورش افزایش یافت.

تربیت الهی

رفتار پیامبر «ص» از همان دوران خردسالی با دیگر کودکان تفاوت داشت و همه چیز گواه بر این حقیقت بود که او کودکی معمولی نیست. حلیمه سعدیه دایه آن حضرت که به مدت چهار سال افتخار شیر دادن و نگهداری این کودک نصیب او گردیده است مشاهدات خویش را در طول مدت شیر دادن آن حضرت، چنین نقل می نماید: «لأیة الغلمان ولم یبک فقد ولم یسب و خلفه ولم یتناول وکان یتناول بسمینه فلما بلغ المنطق لم یمن شیئاً الا قال: «بسم الله»... کما انوا من الرضاة یخرجان فیمران بالغلمان معهم و اذا راهم محمد صلی الله علیه وآله احتضنهم و اخذ بید اخویه ثم قال لهما: انما لم یخلق

لهذا...»

او شباهتی به کودکان نداشت، نمی گریست، بدخلقی نمی کرد، چیزی را به دست چپ نمی گرفت و با دست راست می گرفت و چون به مرز سخن گفتن رسید، به چیزی دست نمی زد مگر اینکه «بسم الله» می گفت، دو برادر رضاعی او از خانه بیرون می شدند و از کنار بچه ها می گذشتند، هنگامی که محمد (ص) آنها را می دید، با ملاطفت دست برادرانش را می گرفت و سپس به آنها می گفت: ما برای این (بازی) آفریده نشده ایم.

و بی شک چنین رفتاری از کودکی خردسال که برای انجام بزرگترین رسالت الهی در نظر گرفته شده است، شگفت نیست.

چرا که از همان آغاز برای پذیرش این مسئولیت خطیر تحت تربیت الهی قرار داشت، چنانچه امیر مؤمنان علیه السلام می فرماید: «وَلَقَدْ قَرَنَ اللهُ بِدِ صلی الله علیه وآله مِنْ لَدُنْ أَنْ كَانَ فَطِماً اعْظَمُ فَلَنْ مِنْ مَلَائِكَةٍ یَسْتَلِکُ بِهِ طَرِیقَ الْمَکَامِ وَحَاجِیْنَ اخْلَاقَ الْعَالَمِ لیلَه و نهاره».

از آن هنگام که از شیر گرفته شد، خداوند بزرگترین فرشته خویش را با او همراه ساخت که شب و روز او را در طریق فراگیری اخلاق کریمه و پسندیده جهان قرار دهد.

و امام باقر علیه السلام در این زمینه می فرماید: «وکل محمداً ملکاً عظیماً منذ فصل عن الرضاة برشده الی الخیرات و مکارم الأخلاق و بصدقه عن الشر و صاوی الأخلاق».

خداوند برای حضرت محمد «صلی الله علیه وآله» فرشته ای عظیم را گماشت از آن هنگام که از شیر گرفته شد او را به امور خیر راهنمایی می کرد و از بدی و اخلاق ناپسند و زشت باز می داشت.

امیر مؤمنان «ع» می گوید از رسول خدا صلی الله علیه وآله شنیدم که فرمود: «ما هتممت بشیء مما کان اهل الجاهلیة یعملون به .. حتی اکرمنی الله برسالته».

تا آن هنگام که خداوند به من افتخار رسالت خویش را بخشید، هرگز آهنگ آنچه مردم جاهلیت به آن آورده بودند ننمودم.

و طبیعی است که چنین انسانی شایستگی آن را بیاید که دنیائی را از آلودگی ها و نابسامانیها نجات بخشد و میلادش تولد تازه ای برای بشریت باشد.